DELEGATURA
UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dn. 31.12.2007r.

RKT-61-43/07/SB

DECYZJA Nr RKT-78/2007

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko PRESTIGE S.A. z siedzibą ul. Bukowska 146 w Poznaniu
- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 tej ustawy **uznaje się za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne działania PRESTIGE S.A. w Poznaniu, polegające na:

1. stosowaniu w dokumencie „Zamówienia" postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479^{45} ustawy z dnia 17 listopada 1964 Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.) o treściach:

a) „*W przypadku rezygnacji Zamawiającego przedpłata nie podlega zwrotowi*",

b) „*Meble rattanowe produkowane są oraz barwione wyłącznie ręcznie i w związku z tym ewentualne drobne różnice w wybarwieniu są dopuszczalne jako wynik ręcznej obróbki w procesie produkcji*",

2. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez zamieszczenie w dokumencie „Zamówienia" nierzetelnych i nieprawdziwych informacji o możliwości i podstawie prawnej do dochodzenia roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z zm.), co jest sprzeczne z art. 1 ust. 4 tej ustawy,

i stwierdza się zaniechanie ich stosowania od 9.10.2007r.

II Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na PRESTIGE S.A., karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie złotych: dziesięć tysięcy), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, postanawia się obciążyć PRESTIGE S.A. kosztami przeprowadzonego postępowania i zobowiązać do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 51 PLN (słownie złotych: pięćdziesiąt jeden).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej organem antymonopolowym) z urzędu przeprowadzone zostało postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy w związku z działalnością PRESTIGE S.A. (zwanej dalej PRESTIGE,

Spółką lub przedsiębiorcą) nastąpiło naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach zgodnie z art. 43 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z zm.).

W dniu 25.09.2007r. postanowieniem nr 1 (Karta nr 2) wszczęte zostało z urzędu postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez PRESTIGE bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów– zwanej dalej ustawą antymonopolową, polegających na

1. stosowaniu w dokumencie „Zamówienia" postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479^{45} ustawy z dnia 17 listopada 1964 Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.) o treściach:

a) „*W przypadku rezygnacji Zamawiającego przedpłata nie podlega zwrotowi*",

b) „*Meble rattanowe produkowane są oraz barwione wyłącznie ręcznie i w związku z tym ewentualne drobne różnice w wybarwieniu są dopuszczalne jako wynik ręcznej obróbki w procesie produkcji*",

2. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez zamieszczenie w dokumencie „Zamówienia" nierzetelnych i nieprawdziwych informacji o możliwości i podstawie prawnej do dochodzenia roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z zm.), co mogło być uznane za sprzeczne z art. 1 ust. 4 przedmiotowej ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie powyższej praktyki Spółka wyjaśniła, co następuje (Karty nr 5-7).

PRESTIGE z chwilą zapoznania się z zawiadomieniem i postanowieniem Urzędu z dnia 25.09.2007r., zaprzestał stosowania praktyk wykazanych w ww. pismach, które miałyby naruszać zbiorowe interesy konsumentów. Spółka zaprzestała stosowania dotychczasowych, zakwestionowanych przez organ antymonopolowy formularzy „Zamówienia". Jednocześnie zadeklarowano, iż w najbliższych dniach przygotowany zostanie nowy formularz ww. dokumentu, w którym nie będą występowałaby zakwestionowane klauzule. Ponadto, w nowym formularzu „Zamówienia" znajdzie się odesłanie do ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego.

Wyjaśnione zostało również, iż w przypadku produktów wytwarzanych z surowców naturalnych takich jak skóra czy drewno nie ma możliwości, aby wszystkie tego typu produkty wyglądały identycznie i miały identyczną barwę czy odcień. Do właściwości i natury produktów z naturalnego drewna należy właśnie zróżnicowanie odcieni i indywidualna barwa każdego produktu.

PRESTIGE zobowiązał się również do niezwłocznego przesłania organowi antymonopolowemu przygotowanego nowego formularza „Zamówienia" oraz udokumentowania (w formie zdjęć) wywieszenia informacji dla konsumentów o podstawie prawnej przysługujących im roszczeń.

Z treści ww. pisma wynika, iż Prezes zarządu PRESTIGE poinformował wszystkich kierowników poszczególnych salonów sprzedaży o planowanym wprowadzeniu dokumentu „Zamówienia" o nowej treści oraz zakazał stosowania dotychczasowych formularzy, a także zobowiązał kierowników do wywieszenia w widocznych miejscach na terenie salonów informacji dla klientów o zmianie treści formularza i prawidłowej podstawie prawnej regulującej przysługujące konsumentom uprawnienia w przypadku stwierdzenia niezgodności towaru z umową. Wyjaśnienia udokumentowano przez dostarczenie ww. pism kierowanych do kierowników (Karty nr 19 – 27).

Dodatkowo PRESTIGE wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

W kolejnym piśmie z dnia 17.10.2007r. zostały przedstawione dalsze wyjaśnienia (Karty nr 29 – 31). Spółka poinformowała, iż zakwestionowany wzorzec „Zamówienia" stosowany był przez PRESTIGE od około 6-7 lat w następujących salonach w Polsce: w Bydgoszczy, Poznaniu - Swarzędzu oraz Rzeszowie. W pozostałych salonach formularze stosowane były zaledwie przez okres roku, gdyż salony te powstały dopiero w roku 2006, tj. w Gdańsku, Katowicach, Wrocławiu, Warszawie i w Poznaniu. Przedsiębiorca potwierdził, iż 8.10.2007r. rozesłany został do wszystkich kierowników salonów PRESTIGE nowy formularz „Zamówienia" nie zawierający klauzul zakwestionowanych przez organ antymonopolowy oraz uzupełniony o informacje o podstawie prawnej określającej przysługujące konsumentom uprawnienia (Karty nr 98, 99). Pismami z dnia 9.10.2007r. kierownicy salonów potwierdzili wprowadzenie nowych formularzy „Zamówień" i jednocześnie udokumentowali w formie zdjęć wywieszenie „Informacji dla klientów" (Karty 34–52, 82-92).

Po przeanalizowaniu dokumentów księgowych Spółka stwierdziła, iż praktyka wynikająca z zakwestionowanej klauzuli dotyczącej przepadku zaliczki w sytuacji rezygnacji klienta z zamówienia nie była w rzeczywistości stosowana. W przeciągu ostatnich kilku lat sytuacja, w której klient wpłacił zaliczkę i następnie zrezygnował z zamówienia miała miejsce jedynie 8 razy. Tylko w jednym przypadku zaliczka w wysokości 100 zł nie została zwrócona, natomiast w pozostałych przypadkach wpłacone zaliczki zostały zwrócone.

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

W trakcie postępowania, organ antymonopolowy ustalił, że Spółka działalność prowadzi na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (Karty nr 10-16). Polega ona m.in. na produkcji i sprzedaży mebli.

Sprzedaż mebli konsumentom przeprowadzana jest w oparciu o druk „Zamówienia", który do dnia 8.10.2007 zawierał następujące postanowienia:

„W przypadku rezygnacji Zamawiającego przedpłata nie podlega zwrotowi",

„Meble rattanowe produkowane są oraz barwione wyłącznie ręcznie i w związku z tym ewentualne drobne różnice w wybarwieniu są dopuszczalne jako wynik ręcznej obróbki w procesie produkcji",

„W przypadku stwierdzenia wady produkcyjnej kupujący zobowiązuje się zawiadomić o tym sprzedawcę do natychmiastowego usunięcia wady (art. 560 § 1 K.C.). Producent poinformowany przez sprzedawcę o zgłoszonej reklamacji zobowiązuje się usunąć wadę w ciągu miesiąca od jej wykonania (art. 560 K.C.). (...) Pozostałe warunki nie ujęte w niniejszej umowie reguluje Kodeks Cywilny".

Natomiast od 9.10.2007r. zmianie uległa treść ww. dokumentu. Ww. postanowienia zostały usunięte, natomiast wprowadzono zapis o treści:

„Uprawnienia konsumentów (tj. osób fizycznych, które nabyły rzecz ruchomą w celu niezwiązanym z ich działalnością zawodową lub gospodarczą) w zakresie niezgodności towaru z umową regulują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Pozostałe warunki nie ujęte w niniejszej umowie reguluje Kodeks Cywilny." (Karta nr 98).

Na terenie salonów sprzedaży zostały wywieszone informacje dla klientów o treści:

„Informacja dla klientów

W związku z zawiadomieniem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 25 września 2007r. o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prestige S.A. przeprasza wszystkie osoby, które mogły zostać wprowadzone w błąd w zakresie przysługujących im uprawnień w wyniku stosowania przez Prestige S.A. nieaktualnych wzorców formularza Zamówienia.

Praktyka ta została już przez Prestige S.A. zaniechana.

Jednocześnie uprzejmie informujemy, że uprawnienia konsumentów (tj. osób fizycznych, które nabyły rzecz ruchomą w celu niezwiązanym z ich działalnością zawodową lub gospodarczą) w zakresie niezgodności towaru z umową regulują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.)." (Karta nr 27).

Z przedstawionych wydruków fotografii wynika, iż informacje te były umieszczone w miejscach widocznych i dostępnych dla klientów (Karty nr 82-92).

Kierownicy salonów pismami z dnia 9.10.2007r. przesłali oświadczenia o zaniechaniu stosowania zakwestionowanych wzorców „Zamówień" wraz ze zdjęciami sposobu umieszczenia informacji dla klientów (Karty nr 34-52).

Fakt wprowadzenia do obrotu nowych wzorców zamówienia został potwierdzony faktycznie zawartymi z konsumentami umowami (Karty nr 117 – 176).

W toku niniejszego postępowania organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy antymonopolowej zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustawa antymonopolowa w art. 24 ust. 2 i 3 stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479^{45} K.p.c., naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 i 2 ustawy antymonopolowej, nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 26, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W przypadku określonym w ust. 1 Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania.

Jako „sprzeczne z prawem" należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwaji, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/

Wobec powyższego, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie narusza zbiorowe interesy konsumentów.

W zakresie punktu I.1 sentencji decyzji oceniane praktyki dotyczą stosowania postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479^{45} k.p.c.

Wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479^{36} – 479^{45} K.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany w konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479^{43} K.p.c rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa

w art. 479^{45} § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze, jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych.

W pkt I.1. a sentencji decyzji zakwestionowane zostało następujące postanowienie umowne „Zamówienia":

„*W przypadku rezygnacji Zamawiającego przedpłata nie podlega zwrotowi*",

Kwestionowane postanowienie oraz postanowienia poniżej przytoczone wpisane do rejestru, pomimo różnic w sformułowaniu treści, mają tożsamy charakter, a skutek ich stosowania jest identyczny.
Postanowienie przytoczone poniżej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 18.09.2006r. sygn. akt XVII AmC 91/05 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 07.11.2006r. pod numerem 912 w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Mebelplast S.A. z/s w Olsztynie. Za niedozwolone postanowienie umowne Sąd uznał zapis o treści:
„*W przypadku nie wykonania umowy przez Kupującego wpłacona zaliczka przepada, a jeżeli z winy Sprzedawcy umowa nie zostanie wykonana, zaliczka podlega zwrotowi*".

Sąd w ww. wyroku stwierdził, co następuje. „Ww. postanowienie wyłącza obowiązek zwrotu konsumentom zaliczki w przypadku niewykonania umowy. Jednocześnie wzorzec nie zawiera żadnych postanowień, które kształtowałyby analogiczne uprawnienie po stronie konsumenta. W żadnym przypadku nie można uznać, iż prawo konsumenta do otrzymania zwrotu wpłaconej zaliczki w przypadku niewykonania umowy przez sprzedawcę jest odpowiednikiem prawa sprzedawcy do zatrzymania zaliczki w przypadku niewykonania umowy przez konsumenta. Tym samym uzasadniony jest wniosek powoda o rażącej nierówności stron umowy, prowadzącej do naruszenia dobrych obyczajów i rażącego naruszenia interesów konsumentów. Argumentacja pozwanego, w świetle, której analogiczne obowiązki po jego stronie, jako wynikające z przepisów k.c. nie wymagały ich określenia w umowie nie zasługuje na uwzględnienie. Praktyka wyczerpującego określenia we wzorcu obowiązków konsumenta przy jednoczesnym pomijaniu analogicznych obowiązków przedsiębiorcy, z powołaniem się na okoliczność, iż „wynikają one z przepisów ustawy" nie może być uznana zdaniem Sądu za właściwą i zgodną z dobrymi obyczajami, jest ona bowiem przejawem nadużywania uprzywilejowanej pozycji kontraktowej profesjonalisty liczącego na brak świadomości prawnej konsumenta i prowadzi do dezinformacji konsumentów co do zakresu przysługujących im uprawnień. Dlatego też zdaniem Sądu, zakwestionowane postanowienie, z uwagi na rażąco nierównomierne rozłożenie praw i obowiązków narusza dobre obyczaje i rażąco narusza interesy konsumentów – a tym samym spełnia przesłanki określone w art. 385^1 § 1 k.c."

Za niedozwolone zostało uznane poniższe postanowienie wyrokiem z dnia 17.11.2005r. sygn. akt XVII AmC 56/05 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 3.04.2006r. pod numerem 630 w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe „Esbud" Budzińska, Dutka, Jaglic, Raducki Spółka Jawna w Wieluniu. Za niedozwolone postanowienie umowne Sąd uznał zapis o treści:
„*W przypadku odstąpienia od umowy przez Zamawiającego, zaliczka przepada na rzecz Przyjmującego zamówienie w całości*".

Kolejne postanowienie o tożsamym charakterze z postanowieniem zakwestionowanym w pkt I.1.a sentencji decyzji zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 31.01.2003r. sygn. akt XVII AmC 31/02 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 30.06.2003r. pod numerem 39 w sprawie z powództwa Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Słupcy przeciwko Sławomirowi Braszka, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą

Przedsiębiorstwo Remontowo-Budowlane "REMO-BUD" w Gnieźnie. Za niedozwolone postanowienie umowne Sąd uznał zapis o treści:
"*W wypadku rezygnacji przez zamawiającego z wykonania usługi przez przyjmującego zlecenie ewentualnie uniemożliwienie przystąpienia do wykonania usługi, strony zgodnie ustalają, że przedpłata gwarancyjna nie zostanie zwrócona*."

Stosowane przez PRESTIGE postanowienie, tak jak postanowienia wpisane do rejestru ograniczają prawa konsumentów do dochodzenia zwrotu zaliczki. Postanowienia w rażąco nierównomierny sposób rozkładając prawa i obowiązki naruszają dobre obyczaje i interesy konsumentów. Kwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienie uniemożliwia konsumentom otrzymanie zwrotu zaliczki w każdym przypadku, również wtedy, gdy rezygnacja z realizacji umowy wynika z działań lub zaniechań przedsiębiorcy. Tym samym konsument w każdym przypadku rezygnacji, bez względu na wywołujące to okoliczności traci równowartość przedpłaty.

W pkt I.1. b sentencji decyzji zakwestionowane zostało następujące postanowienie umowne „Zamówienia":

„*Meble rattanowe produkowane są oraz barwione wyłącznie ręcznie i w związku z tym ewentualne drobne różnice w wybarwieniu są dopuszczalne jako wynik ręcznej obróbki w procesie produkcji*".

Kwestionowane postanowienie oraz postanowienie poniżej przytoczone wpisane do rejestru, pomimo różnic w sformułowaniu treści, mają tożsamy charakter, a skutek ich stosowania jest identyczny.
Postanowienie przytoczone poniżej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 18.09.2006r. sygn. akt XVII AmC 91/05 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 07.11.2006r. pod numerem 910 sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Mebelplast S.A. z/s w Olsztynie. Za niedozwolone postanowienie umowne Sąd uznał zapis o treści:

„*Zastrzeżenie: ze względu na różne partie produkcyjne tkanin, skór lub elementów z naturalnego drewna dopuszczalne są odstępstwa tonacji koloru od okazanych wzorników. Różnice te nie są wadami i nie mogą być podstawą reklamacji. (Istnieje zawsze oryginalny wzór, który jest wzorem bazowym. Kolor może wykazywać odstępstwa od oryginału – negatywne lub pozytywne – i jest to akceptowalne). Wymiary mebli podanych w kartach katalogowych są podawane w przybliżeniu i mogą nieznacznie odbiegać od wymiarów rzeczywistych*".

Zgodnie z ww. orzeczeniem Sądu „pewne różnice w kolorystyce i wymiarach mebli są uzasadnione technologicznie. Faktem jest, iż cechą materiałów naturalnych, takich jak drewno czy skóra, jest ich jednostkowa niepowtarzalność, to samo dotyczy wymiarów mebla, które ze względu na uwarunkowania procesu technologicznego mogą się nieznacznie różnić między sobą. Nieuzasadnione jest jednak, zdaniem Sądu, jednoznaczne postanowienie, iż „różnice te nie są wadami i nie mogą być podstawą reklamacji" a także jednoznaczne twierdzenie, iż różnice te są akceptowalne. Zdaniem Sądu wyznaczenie granic, w których odstępstwa towaru w chwili jego wydania od towaru będącego przedmiotem umowy są akceptowalne powinno należeć zawsze do konsumenta a nie do sprzedawcy. Niezależnie bowiem od uwarunkowań technologicznych podstawowym prawem konsumenta jest prawo do otrzymania towaru zgodnego z umową. Uzasadnienie ograniczenia tego prawa „niedoskonałością procesu technologicznego" jest de facto przenoszeniem na konsumenta ryzyka związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Zakwestionowane postanowienie wyrabia również u konsumentów błędne przekonanie, że nie służą im uprawnienia do dochodzenia roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową. Działanie takie, zgodnie z powszechnie przyjętym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, uznać należy za sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy konsumenta – art. 385^1 § 1 k.c. Słusznie przyjął powód, iż stosowanie całkowicie nieprecyzyjnego zapisu określającego dopuszczalne i akceptowalne różnice między towarem będącym przedmiotem umowy a towarem w chwili jego wydania w sposób istotny ogranicza

odpowiedzialność względem konsumenta z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania. Praktyka taka spełnia, zdaniem Sądu, przesłanki określone w art. 385^1 pkt 2 k.c. Należy zwrócić uwagę, iż w związku z uznaniem zakwestionowanego postanowienia za niedozwolone nie wzrośnie w istotny sposób ryzyko związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Skutkiem braku akceptacji konsumenta dla odstępstw towaru otrzymanego od towaru będącego przedmiotem umowy będzie obowiązek wymiany towaru, ewentualnie odstąpienie konsumenta od umowy (art. 8 ust.1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej) w obu przypadkach przedsiębiorca będzie mógł powetować swoją stratę przez zaoferowanie zakwestionowanego towaru innemu konsumentowi."

Oba przytoczone powyżej postanowienia ograniczają konsumentom prawa do dochodzenia ich roszczeń, w sytuacji, gdy uznają, iż otrzymane produkty nie są zgodne z umową. W powyżej przytoczonym wyroku, Sąd jednoznacznie stwierdził, iż to do konsumenta należy prawo stwierdzenia, czy otrzymane produkty są zgodne z umową. W przeciwnym przypadku ma prawo odstąpić od umowy, lub otrzymać nowe produkty. Pomimo, iż postanowienie wpisane do rejestru obejmuje szerszy zakres okoliczności wyłączających odpowiedzialność przedsiębiorcy, od postanowienia ocenianego w niniejszym postępowaniu, to kwestionowane postanowienie mieści się w hipotezie klauzuli wpisanej.

W przedmiotowym przypadku Spółka przy zawieraniu umów z konsumentami posługuje się wzorcem, który określa warunki świadczenia usług. Tym samym ich postanowienia zgodnie z art. 385^1 § 1 k.c. nie wiążą konsumenta, jeżeli jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszają jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis, i w momencie jego wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479^{43} K.p.c.), spełnia ona funkcję podobną do przepisów prawa. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie" klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zatem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame.
Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tyko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd orzekając co do postanowienia, iż jest to niedozwolone postanowienie umowne stwierdza, iż kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, równocześnie rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385^1 § 1 k.c. przez niedozwolone postanowienie umowne uważa się, postanowienie umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, które kształtuje jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można stwierdzić, iż praktyki polegające na zamieszczaniu w zawieranych umowach, postanowień, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych są bezprawne i naruszają zbiorowe interesy konsumentów. Powyższe zostało potwierdzone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r. sygn. akt III SZP 3/06. oraz wyroku SOKiK z dnia 25. 05. 2005r. (sygn. akt XVII Ama 46/04).

Posługiwanie się w obrocie konsumenckim klauzulami uznanymi przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za abuzywne jest bowiem zakazane prawem. Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki o której mowa w art. 23 a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się postanowieniem

wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru, bez względu na to, czy wpis dotyczy tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie, czy też związany jest z działaniami innych kontrahentów konsumentów. (Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 02.12.2005r. (sygn. akt VI ACa 760/05). Podobne twierdzenie Sąd Apelacyjny zawarł we wcześniejszym wyroku, tj. w orzeczeniu z dnia 29.09.2005r. (sygn. akt VI ACa 381/05), gdzie przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 19. 12. 2003r. III CZP 95/03 (OSNC 2005/2/25), wskazał, że wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479^{43} k.p.c., od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Pomimo, iż powyżej przywołane wyroki zapadły pod rządami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2000r., to orzecznictwo to należy uznać za aktualne także w aktualnym stanie prawnym. Na gruncie obecnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2007r. rozważna kwestia została uregulowania w analogiczny sposób, a zatem nie występują różnice, które nakazywałyby odejście od ustalonej linii orzecznictwa i w konsekwencji tego odmienną ocenę prawną badanego zagadnienia.

Przedmiotowe praktyki dotyczyły postanowień umownych, które ograniczały prawa konsumentów do dochodzenia roszczeń oraz odzyskania zwrotu wpłaconych przedpłat w przypadku rezygnacji z umowy. Jak wynika z przytoczonych powyżej wyroków zakwestionowane postanowienia naruszają interesy konsumentów oraz dobre obyczaje, tym samym należy uznać, ich zamieszczenie w treści umowy za bezprawne.

Zarzucana w pkt I.2 sentencji decyzji praktyka dotyczy naruszenia obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez zamieszczenie w dokumencie „Zamówienia" nierzetelnych i nieprawdziwych informacji o możliwości i podstawie prawnej do dochodzenia roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową zgodnie z ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego, co jest sprzeczne z art. 1 ust. 4 tej ustawy.

Treść zamówienia zawiera zapis „*W przypadku stwierdzenia wady produkcyjnej kupujący zobowiązuje się zawiadomić o tym sprzedawcę do natychmiastowego usunięcia wady (art. 560 § 1 K.C.). Producent poinformowany przez sprzedawcę o zgłoszonej reklamacji zobowiązuje się usunąć wadę w ciągu miesiąca od jej wykonania (art. 560 K.C.). (...) Pozostałe warunki nie ujęte w niniejszej umowie reguluje Kodeks Cywilny*". Natomiast zgodnie z art. 1 ust. 4 przedmiotowej ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, do sprzedaży konsumenckiej nie stosuje się przepisów art. 556-581 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny. Tym samym powołanie się w treści umowy zawieranej z konsumentami na regulacje prawne, których one nie dotyczą, narusza obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Na podstawie otrzymanych informacji, konsumenci mogą nie skorzystać z praw, które im przyznaje ww. ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży. W konsekwencji konsumenci nie otrzymają świadczeń od sprzedawcy, które przyznaje im ustawa, w przypadku np. stwierdzenia niezgodności towaru z umową.

„Praktyka informowania konsumentów, iż podstawą prawną odpowiedzialności pozwanej są przepisy kodeksu cywilnego, których stosowanie do umów konsumenckich zostało wyłączone z mocy art. 1 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów. (...) Stosowanie kwestionowanego postanowienia jest przejawem nadużycia przez przedsiębiorcę uprzywilejowanej pozycji kontraktowej profesjonalisty liczącego na brak świadomości prawnej konsumenta i prowadzi do dezinformacji konsumentów, co do zakresu przysługujących im uprawnień." /Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 18.09.2006r. sygn. akt XVII AmC 91/05./

Konsumenci dochodząc swoich praw kierują się informacjami podanymi przez przedsiębiorcę. W przedmiotowym przypadku otrzymują informacje o przepisach kodeksu cywilnego, przez co mogą już nie badać, czy do zawartych przez nich umów mają zastosowanie inne przepisy, tj. ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży.

Biorąc pod uwagę powyższe, organ antymonopolowy uznał, iż przedsiębiorca stosował bezprawną praktykę naruszającą interesy konsumentów przez informowanie konsumentów o podstawach prawnych do dochodzenia roszczeń, które nie miały w przedmiotowym przypadku zastosowania.

Oferta Spółki sprzedaży mebli skierowana jest do nieograniczonej grupy osób. Każdy chętny konsument ma możliwość zawarcia umowy w jednym z kilku salonów sprzedaży rozmieszczonych na terenie całego kraju. Tym samym powyżej opisane stosowane praktyki naruszały interesy nieograniczonej grupy konsumentów.

Biorąc pod uwagę przesłanki podane w powyższym uzasadnieniu stosowania praktyk, organ antymonopolowy stwierdził, że są one bezprawne, oraz naruszają zbiorowe interesy konsumentów.

W trakcie postępowania Spółka zadeklarowała dokonanie zmiany treści wzorca umowy. Zmiana wzorca polegała na usunięciu z treści „Zamówienia" postanowień umownych podanych w pkt I.1 sentencji decyzji. Zmiana treści zamówienia polegała również na usunięciu treści postanowienia odsyłającego do przepisów kodeksu cywilnego i umieszczeniu w nim zapisu „Uprawnienia konsumentów (tj. osób fizycznych, które nabyły rzecz ruchomą w celu niezwiązanym z ich działalnością zawodową lub gospodarczą) w zakresie niezgodności towaru z umową regulują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Pozostałe warunki nie ujęte w niniejszej umowie reguluje Kodeks Cywilny." (Karta nr 98).

Analiza treści nowego postanowienia wykazała, iż obecnie konsumenci zawierający umowy z przedsiębiorcą, są w sposób jasny i jednoznaczny informowani o przepisach regulujących zawarty przez nich stosunek umowny. Tym samym konsumenci otrzymują informacje o właściwych regulacjach, na podstawie, których mają prawo dochodzić swoich roszczeń. Dodatkowo nie zawierają niedozwolonych postanowień umownych przytoczonych w pkt I.1. sentencji decyzji. Istotne jest to, iż nie zostały w ich miejsce wprowadzone żadne nowe ograniczenia dochodzenia praw konsumentów, czy też otrzymania zwrotu wpłaconej przedpłaty (Karta nr 98).

Dodatkowo na terenie salonów sprzedaży zostały wywieszone informacje dla klientów o treści:

„Informacja dla klientów

W związku z zawiadomieniem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 25 września 2007r. o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prestige S.A. przeprasza wszystkie osoby, które mogły zostać wprowadzone w błąd w zakresie przysługujących im uprawnień w wyniku stosowania przez Prestige S.A. nieaktualnych wzorców formularza Zamówienia.

Praktyka ta została już przez Prestige S.A. zaniechana.

Jednocześnie uprzejmie informujemy, że uprawnienia konsumentów (tj. osób fizycznych, które nabyły rzecz ruchomą w celu niezwiązanym z ich działalnością zawodową lub gospodarczą) w zakresie niezgodności towaru z umową regulują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.)." (Karta nr 27).

Z przedstawionych wydruków fotografii wynika, iż ww. informacje były umieszczone w miejscach widocznych i dostępnych dla klientów (Karty nr 82-92). Kierownicy salonów pismami z dnia 9.10.2007r. przesłali oświadczenia o zaniechaniu stosowania zakwestionowanych wzorców „Zamówień" wraz ze zdjęciami sposobu umieszczenia informacji dla klientów (Karty nr 34-52).

Fakt wprowadzenia do obrotu nowych wzorców „Zamówienia" został potwierdzony umowami zawartymi z konsumentami we wszystkich salonach sprzedaży (Karty nr 117 – 176).

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, a także fakt, iż umowy zawierane przez Spółkę charakteryzują się krótkim terminem realizacji około 30 dni, organ antymonopolowy uznał, iż przedsiębiorca podjął działania, które uznane zostały jako zaniechanie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z powyższym za uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy antymonopolowej, praktyk za naruszające zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania ich stosowania z dniem 9.10.2007r.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt I sentencji.

II. Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy antymonopolowej, Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia celowo, czy też nieumyślnie. Stosownie do art. 111 ustawy antymonopolowej przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W pkt I sentencji decyzji stwierdzono stosowanie przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych szczegółowo powyżej. Praktyki te polegały na posługiwaniu się w umowach z konsumentami postanowieniami wzorca umowy uznanymi przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone co jest bezprawne. Dodatkowo przedsiębiorca naruszył obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o podstawie prawnej do dochodzenia roszczeń. Konsekwencją stosowania powyższej praktyki było naruszenie ekonomicznych interesów konsumentów.

Przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w 2006r. ustalono na podstawie złożonych przez niego dowodów (Karta 17).

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Zawodowy (profesjonalny) charakter świadczenia usług wymaga prowadzenia działalności w sposób zapewniający poszanowanie dobrych obyczajów oraz słusznych interesów konsumentów, co wiąże się z respektowaniem obowiązujących przepisów prawa. Przedsiębiorca, jako podmiot o wieloletnim doświadczeniu, powinien wiedzieć, że określając warunki umowne nie może stosować klauzul uznanych przez SOKiK za abuzywne, ani w inny sposób godzić w interesy słabszych uczestników rynku, jakimi są konsumenci.

Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności, jak i możliwości finansowe przedsiębiorcy. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania tak, aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Pomimo, iż Spółka zaniechała stosowania zakwestionowanych praktyk, organ antymonopolowy za uzasadnione uznał nałożenie na przedsiębiorcę kary w poniżej określonej wysokości.

Biorąc pod uwagę długotrwałość stosowania praktyk oraz niedostosywania treści wykorzystywanych treści umów do obowiązujących przepisów prawa, organ antymonopolowy nie uznał za zasadne odstąpić od wymierzenia kary.

Powyższe okoliczności uzasadniają nałożenie na przedsiębiorcę kary, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy antymonopolowej.

Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Za zastosowaniem kary w wysokości oznaczonej w tej decyzji przemawia też fakt, że możliwość nakładania kar pieniężnych na przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszenia zbiorowych interesów konsumentów Prezes Urzędu posiada dopiero od niedawna, gdyż od 21.04.2007r. W związku z tym ponownie należy zwrócić uwagę na wymiar edukacyjny stosowanej sankcji. Niniejsza kara powinna też stanowić przestrogę dla przedsiębiorcy na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstraszającą

i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku. Funkcja edukacyjna jest w niniejszym przypadku także w wymiarze ogólnym szczególnie istotna, gdyż jak wskazano powyżej kary za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów nakładane w tym trybie stanowią nowość w polskim porządku prawnym.
W świetle powyższych okoliczności wysokość kary ustalono na poziomie 10 000 zł (słownie złotych: dziesięć tysięcy), tj. 0,29% kary maksymalnej. Stanowi to również około 0,029% przychodu uzyskanego w roku 2006r. z tytułu prowadzonej działalności.

W ocenie Prezesa Urzędu kara wymierzona w tej wysokości jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu, kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. W tym przypadku kara powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję prewencyjną i wychowawczą, tak aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie II sentencji.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy antymonopolowej, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.
Postępowanie przeciwko PRESTIGE S.A. w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zostało wszczęte z urzędu. Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania w punkcie I decyzji stwierdzone zostało naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 51 zł związane z korespondencją prowadzoną z przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 51 PLN (słownie złotych: pięćdziesiąt jeden).

Wobec powyższego orzeka się jak w punkcie III sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479^{28} § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach

Na postanowienie zawarte w punkcie III niniejszej decyzji, na podstawie art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479^{28} § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

DYREKTOR DELEGATURY URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW W
KATOWICACH
ALICJA KRAL